

TÝPKO

2.7.2010

278

Úvodníček

Sedíš ve vlaku a čteš mě. Pojedeš celkem dlouho, tak ti alespoň trochu zkrátím čekání. Před sebou máš pár týdnů na táboře, plný her, srandy, dobrodružství a spoustu dalšího. Začínají prázdniny. Konečně, už ses nemohl dočkat, co? Takže teď už jen aby vyšlo pěkný počasí a málo komářů. Užij si tábor, stejně jako zbytek prázdnin a dočti mě až do konce.

Tvoje Týpko

Expedice Železné hory 2010

Vážení cestující, opět po roce na nás přišla řada v organizování výletu. Brdy už jsou provárený a tak, již poněkolikáté, jsme vyrazili do Železných hor. Přesně potřetí. Letos jsme měli v plánu probádat jejich východní část od Lichnice směrem na Seč a poté si projít těleso zrušené trati do Vápenného Podolu. Na výlet jsem se balil s obavami z nejistého počasí, a tak místo plavek jsem radši sbalil velké, opravdu velké pařeniště. Bylo v akci v Hornbachu, tak proč ne. Ke

klubovně dorazila jen Téra, zato na nádraží na nás čekala dvojčata s Kačíkem a Mates s fúrou jídla, které sotva unesl, ale protože není žádné ořezávátko, tak ihned poté, co jsme doběhli kvůli frontám ujízdějící vlak, se pustil do jeho konzumace, a tak měl zavazadlo v Třemošnici, kde naše železniční pouť končila, batoh již poměrně lehký. Byl však těžký on (protože byl právě plný toho jídla), a tak mu kopec z Hedvikova na Kaňkovské polesí dal trochu zabrat. Komu však ne. Kameny zde byly kluzké, neboť se krajem před chvílí prohnal solidní slejvák a důchodcovské tempo děvčat nás vpřed nijak netlačilo.

Pak už jsme dlouho neotáleli a v členitém terénu našli alespoň trochu rovné místo a postavili pařeništěata k ulehnutí. Ráno bylo svěží, s výtečným kýblem

jahodového jogurtu a mlhou v lese, ve které se potulovali houbaři. Vstali jsme a vyrazili vstříc Sečské přehradi s Morčetem v zádech.

Cestou od kapličky sv. Jana ke

Kubíkovým dubům jsme svedli litý závod

s klubem důchodců, jež se vydal na sobotní zdravotní procházku. Atmosféra byla vskutku napjatá, dřeli jsme ze všech sil, ale důchodci s vycházkovými holemi nám uštědřili tvrdou lekci. Zmizeli za obzorem dřív, než si to stihla Téra poznamenat do deníčku a zahrát si s nimi

hru „rekni číslo“. Tak jsme radši zvolnili tempo na nulovou úroveň a počkali na Morče. U Kubíkových dubů jsem s Bužem v pařezu ulovil kešku a hladové děti počaly chroupat suché čínské polévkky, jež jim prý Hobo na schůzce zařadil do jídelníčku. Tak jsme děti politovali, v Počátkách nabrali vodu a přes rozkvetlou louku se přesunuli na pláž vodního díla Seč. Na pláži proběhl regulérní oběd, kdo měl hlad a prášilo se mu po polévkách z nosu, byl dokrmen Morčetem a jejími šerry rajčátky. Po obědě následoval přesun na hráz, prohlídka hráze, domku hrázného, a impozantního bezpečnostního přelivu. Děti však více zaujaly, sečskými hasiči pořádané, oslavu Dne dětí na návsi. Součástí programu byl skákatí hrad, projížďka na šimlovi a pro děti limesa a zmrzlina zdarma. Myslím, že

spokojeni byli všichni. Den se nachýlil a začalo se zatahovat. Vydali jsme se tedy dál od města Seče, ven z CHKO Železné hory, na úpatí kopce Bučina, k Vápennému Podolu, hledat místo na spaní. S tím deštěm to nakonec nebylo tak horké, takže jsme měli čas i na bloudění v odporném březovém hájku plného ostružin a divočáčích rochnišť. Bučina, kopec to křivolaký, nakonec poskytla kousek rovného místa na spaní a možnost uklohnit si výtečné těstoviny s kečupem. Ráno bylo deštivé, ale než jsme do sebe nasoukali snídani, déšť ustal. Vydali jsme se za hlavním bodem programu - kdysi, díky železnici a lomovému průmyslu, bohatá

obec Vápenný Podol s nyní opuštěnými honosnými domy, starou vápenkou a nádražím, kde se na nakládací rampě pasou ovce, na třetí kolejí stojí kurník a místo výpravčího zde zasloužilý stařík krmí králičky. Po tělese bývalé trati, ze které je dnes naprostě obyčejná lesní cesta, jsme se vydali k železniční odbočce Tasovice, kde se nachází státní sklad hmotných rezerv a také se zde sbíhají bývalá trať do Podolu a nová do sousedních Prachovic. Cestou jsme parádně zmokli, to abychom splnili připomínky rodičů, totiž že děti můžeme vrátit špinavé, mokré a celé. Špinavé už byly. U odbočky Tasovice jsme s Bužem ulovili další kešku a pak jsme se ztratili. Morče s dětmi šla podle staré mapy a po staré modré značce, já s Bužem

podle nové mapy a po nové modré značce. Sešli jsme se na nádraží v Kostelci u Heřmanova Městce. Rozhodli jsme se najít příhodné místo na oběd a najist se, než nám pojede vlak. Hned u nádraží bylo možno obdivovat další opuštěnou vápenku a já jsem si s dovolením zarozímal na hnijícími modrými Karosami LC735 na přilehlém pozemku. Poobědvali jsme v autobusové zastávce a následně jsme ze zastávky Kostelec u Heřmanova Městce-Písník, kde si ještě děti zahrály na babu na posečené loučce, odjeli motorovým vozem

řady 810, se specifickým způsobem odbavování cestujících, do Přelouče, kde jsme přestoupili na R 704 „Galán“ s pravidelným přjezdem 17 hodin a 15 minut do Prahy hl.n., kde naše putování skončilo a kde jsme celé děti odevzdali. Doufáme, že se vám výlet líbil, a děkujeme, že jste si pro tento víkend zvolili turistický oddíl Kočovníci při 49. Pionýrské skupině.

Ikarus

XXXIV. Oheň

Rok se s rokem sešel a čas nadešel k zapálení další spousty dřeva na tradičním místě ku tradiční příležitosti výročí vzniku oddílu. Tentokrát se jednalo o oslavu kristových let. I tak jsme však zůstali u tradiční hranice a nepokoušeli se o nějaké novinky (ač k tomu na Velikonocích zhlédnutý Madonní koncert vybízel).

Pilní a pracovití vyrazili již ve čtvrtek Gazem a doprovodným vozidlem, které

sice nebylo nabízku při nedostatku benzínu, ale náhradní pneumatiky dodalo úspěšně. Po cestě bylo třeba ještě

nakoupit, což se odehrálo v zavírajícím a uvnitř ohrazeném Tescu Mělník. V 11 večer jsme byli na louce coby dup, po chvíli dorazilo i zbloudilé doprovodné vozidlo a nezbylo než postavit přístřeší. Tentokrát bez deště.

V pátek jsme vstali do vcelku tropického hicu. Sebík, Eda a Pavel začali kopat kruh a zbytek vyrazil na dřevo. Pokud nemáte zkušenosti se stavbou Ohně tak vězte, že najít dřevo je to nejtěžší. Tentokrát jsme slušné soušky našli po hodince pátrání, což je celkem dobrý čas. Těžba se docela dařila, až na Ikarusovu svlékací pilu (tu a tam si svlékla řetěz) a montování auta a pil v lese. Jelikož nás moc nebylo, stihli jsme tento den už jen zbudovat kostru hranice. A pak bylo nezbytně nutné se vzhledem k celodennímu vedru jet vykoupat. Koupaliště v Želzích bylo pro jistotu vypuštěno, takže jsme skončili na krvomlýně. Pak již přijeli ostatní. Účast byla

letos celkem hojná, asi 25 účastníků. V sobotu dopoledne jsme museli dokončit páteční nedodělky. Vyrazilo se tedy na všemi oblíbenou smůlu, ale také na chroští a tyče. Z tyčí vzniklo volejbalové hřiště a držák na Kočovnický znak. Starý Pionýrský letos poprvé nebyl vyvěšen, namísto toho posloužil jako prkénko – památná chvíle. Na volejbal nedošlo, neb v rozhodující chvíli přišel déšť. Ale pokud jsem dobře viděl, hrála se vybika, nohejbal a kdesi cosi jiného. Po obědě nastaly tradiční hry – kovbojův nárek a pokřík, skok z lahví, namotávač a jiné útrpnosti. Mezi méně tradiční hry patřilo házení vejcem, hod kládou, hod kroužky a podobně. Po chvíli byla připravena také Nibowaka. Zde je třeba vyzdvihnout Téru, která vyhrála kategorii mladších a patří ji i celkové vítězství. Na vyzdvihování vítězky kategorie starších a celkově druhou v pořadí zde bohužel nemám prostor Sáro. Snad příště. Po návratu všech závodníků se začal zvolna rozjízdět dekomlat, když tu přišla kompenzace za šílené páteční i sobotní vedro. Pořádnej slejvák. Odnesl to dekomlat, volejbal i tvůrci večeře.

Po dešti už bylo načase zapálit připravený Oheň. Nedá mi to nepoužít zde úžasné atmosféru navozující větu, kterou jsem umístil do svého článku o Ohni před pěti lety. Tedy: „Nedá mi to nepoužít zde úžasné atmosféru navozující větu, kterou jsem umístil do svého článku o Ohni před šesti lety. Tedy: „A to už se začalo schylovat k večeru, začalo se stmívat, sovy počaly houkat, lampy svítit, květiny pozvolna zavírat své květy. Byl čas zapálit XXIII (23). Oheň Turistického oddílu Kočovníci (jako nás).“ Tím považuji atmosféru za navozenou, za 23 si dosaďte 29.“ A za 29 si letos dosaďte 34. Oheň chytíl, byli ošátkováni tři noví členové (Téra, Marek a dvojče), vyhlášen vítěz bodování (Téra a Myši) a Nibowaky (Téra a Sára, ale to už

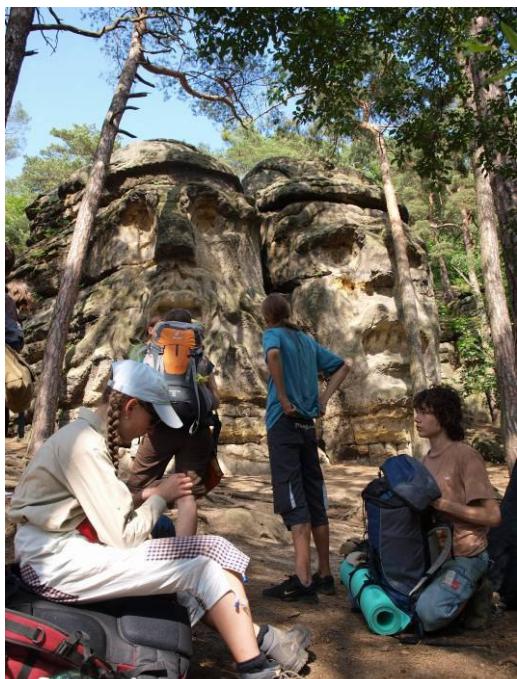
jsem říkal) a odpoledních soutěží (to už si bohužel nepamatuju, asi zas něco s Térou, poraženým čest). V průběhu večera začal foukat docela nepříjemný vítr, který roznášel spousty jisker po okolí. Naštěstí ale nezesílil a ani nepřišla žádná bouřka, takže vše dobře dopadlo.

Neděle byla jako vždy věnována likvidaci včerejších zábav. Kdo to zná, ví. Kdo nezná, ať jede příště, dozví se.

Kokeš

Všudybud všežvěd

Sliby se mají plnit. Jak jsem tedy slíbila minule, tedy tentokrát vám povím něco regionu, kam se podíváme na táboře.

Historicky zajímavá je zvláště tzv. Zlatá stezka. Však znáte: sůl nad zlatom.... a potřebuji to jako sůl..., a mám tě ráda tatínku jako sůl... prostě a jednoduše sůl

byla dříve vzácná – nejhojněji se nacházela a těžila (k moři je to od nás daleko) v okolí Solnohradu – čili dnešního Salcburku. Solnohrad je hlavní město Solnohrad, jak by řekl klasik (bohužel jsem zapomněla který). Asi 100 km blíž k našim hranicím se nachází město Passau – česky Pasov. (Ve skutečnosti to nefunguje stejně u Pacova – ten, alespoň podle mého hledání, německý ekvivalent (Pasau) nemá!) A v Pasově měli sůl, hodně soli. A roku 1010 daroval císař Jindřich II. mýtné poplatky na cestě z Pasova k našim hranicím pasovskému ženskému klášteru. Odkud tedy ono 1000 leté výročí Zlaté stezky (s čímž se nejspíše na tábore ještě blíže seznámíme). Klášter se samozřejmě rozhodl vydělávat a tak navázel velmi výhodný obchod s Vimperkem, Prachaticemi a dalšími městy u nás. Sůl byla potřeba.... inu, jako sůl. K podhůří se sůl plavila na vorech (tedy samozřejmě v pytích) a odtud přes Šumavu bylo nutné donést náklad pěšky. Slovo pro tyto nosiče – soumaři – prý pochází od německého slova Saum= náklad. Drsňáci, co chodili přes šumavské vrcholky se 150 kg soli – nejčastěji sůl nesl kůň či osel, byli za tuto práci dobře placeni. Ještě výnosnější bylo samozřejmě mít hospodu v místech, kde se soumaři museli ubytovat. Odtud tedy název Zlatá stezka. Díky tomuto slavnému a bohatému období mají také tato města dodnes pěkně zachovanou středověkou (tedy v historii města patrně nejbohatší) podobu – od hradů přes opevnění až ke kostelům či celkové urbanistické podobě. Jak prozaické – za vším hledej ekonomicke důvody.... Po zbytcích Zlaté stezky se dá ještě dnes jít, někdy je vyskládaná z kamenů, někdy je to jen trasa, kudy chodili soumaři.

Dalším zajímavým místem v okolí je Trojmezí. Kopec, kde, i kdybyste měli 3 nohy, můžete stát každou nohou v jiné zemi. Setkává se tu Rakousko, Německo a

Česká republika. Zkusit si to můžete na výletě na tábore– vzdušnou čarou je to asi 30km. Takže hračka. Ale bez těch 3 nohou to není ono...

Nu a asi nejvíce nás bude ovlivňovat další zajímavost či lépe památkarezervace – Národní park Šumava. Pro jistotu doporučuji přečíst si na internetu někde co všechno se smí a co nesmí v takovém národním parku. Jen na okraj spíš se nic nesmí, než naopak. Aspoň si ujasníme jaké jsou rozdíly mezi CHKO a NP. V NP Šumava se rozhodli bojovat s přemnoženým kůrovce pasivitou (asi počítají, že ho to přestane bavit) ale tento přístup je nutno obhájit před veřejností. Vydali se proto na cestu propagace nejen reklamní. Vydali speciální sérii travelbugů pro Geocachery, které se budou nacházet ve schránkách na území NP Šumava, budou mít tvar kůrovce smrkového. Tohohle broučka pak můžete svobodně a celkem bezrestně přenášet dle svého uvážení – třeba do Krkonoš. Tak tedy to bude dnes asi všechno. Těšte se na tábor, neboť je na co.

Pampál Anežka

Luštěnky

Ahoj kočovníci i kočovníčata! Tak se jdeme vrhnout do víru luštění. Odpověď na polévku od minula vypadala následovně: Možné je to tak, že třetí muž vlasy vůbec nemá – je holohlavý. Hlavní chod byl složitější, ale nakonec mělo vyjít, že původně měla prodavačka sedm vajíček. A v zákušku jste jistě uhodli, že včerejšek přichází po dnešku ve slovníku.

Ted' už přijdou ty věci, které vám ukrátí tu dlouhou cestu na tábor. Je výhodou, že výsledky mi můžete rovnou hlásit, pravděpodobně zrovna sedím jen pář kupé od vás.

Takže, první, logická hádanka zní: Král měl tři dcery: Adélu, Berty a Cecílii. Adéla vždycky mluvila pravdu, Berta vždycky

Ihala a Cecílie někdy mluvila pravdu a někdy lhala. Ke dvoru přijel cizí princ, aby se ucházel o pravdomluvnou Adélu. Král jej zavedl do síně, kde všechny tři dcery seděly vedle sebe, a řekl, že princ Adélu dá, pokud pozná, která z nich to je. Přitom smí každé z nich položit jedinou otázku.

Princ chvíli přemýšlel a pak položil všem tutéž otázku: "Jak se jmenuje princezna, která sedí uprostřed?"

Princezna sedící vlevo odpověděla: "Adéla."

Princezna sedící uprostřed odpověděla: "Berta."

Princezna sedící vpravo řekla "Cecílie."

Princ se jen maličko zamyslel a princeznu podle odpovědí poznal. Která z princezen je pravdomluvná Adéla?

Zadání druhé hádanky je: Jak je možné, že když má matka sedm dětí, polovina z nich jsou kluci?

A pak tu je pro vás osmisměrka, sudoko a bludiště.

Tak luštěte, ať vám ta cesta rychle uteče. Táborování zdar!

Lida

Bodování

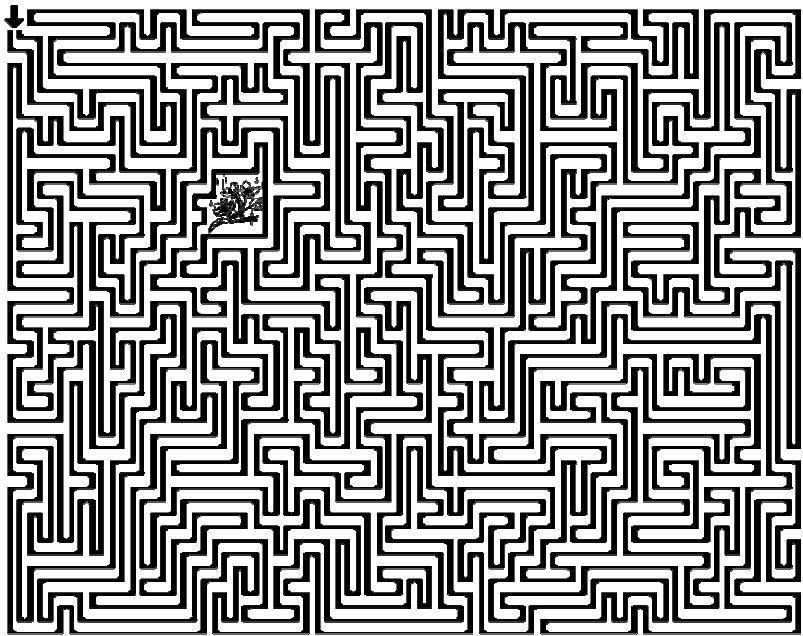
Nuže, další bodovací rok je již za námi, my gratulujeme vítězům, které již dozajista znáte, a pokud ne tak vězte, že absolutním vítězem se po urputném boji stal poněkud podceňovaný Pan Dokonalý! A koho vlastně ani nezajímá, kdo vyhrál tak pro toho jsem jako každoročně přichystal několik zajímavých statistických faktů. Dohromady jste nasbírali 4784 bodů. Ono se to sice zdá hodně, ale je to přesně o 545 méně než loni! No teda, styďte se...

3			2	4			6
	4					5	3
1	8	9	6	3	5	4	
				8		2	
	7	4	9	6	8		1
8	9	3	1	5	6		4
		1	9	2		5	
2			3			7	4
9	6		5		3		2

no ale od kritizování tady nejsem, takže tady sou ona slíbená fakta: Kdybyste stejný počet bodů chtěli naházet na klasické šestistěnné kostce, trvalo by vám to přesně stejných 4784 vteřin (79min)! A nejen to, po dobu toho házení vaše tělo spotřebuje opět naprosto stejných 4784 desítek mililitrů kyslíku! Kdyby však toto množství kyslíku spotřeboval Usain Bolt při svých sprintech, stačilo by mu to sotva na 16 minut. Za tento čas by svým normálním tempem sice uběhl 11481 metrů, ale průměrně by tam udělal, tušíte kolik kroků? No přeci 4784! A aby té 4784ky nebylo málo tak je to označení genu který reaguje s proteinem SKV a způsobuje rakovinu. To již není příliš dobrá zpráva a tak vám sdělím jednu opravdu vynikající: Příští rok začínáme nanovo! Tak Bodům zdar a hezké, i když nebudované prázdniny.

Ajdam a Helut

T	Á	B	O	R	O	V	Á		
O	S	M	I	S	M	Ě	R	K	A

K	J	E	D	Š	I	F	R	Y	I
Í	Ó	A	K	E	Ř	J	D	N	U
T	K	U	E	Č	A	O	N	Ý	S
Ě	S	L	P	N	V	E	E	P	A
P	I	T	R	Á	I	N	O	Y	Č
A	D	U	Z	X	N	R	Í	D	J
N	T	T	A	Á	T	Í	B	A	O
U	Z	L	O	V	Á	N	Í	H	R
O	A	R	K	Á	R	O	B	Á	T
G	S	O	U	T	Ě	Ž	E	Z	S

Slova na vyškrtnání

stroj času	disko
Galaxie	soutěže
koupání	sport
závody	turnaj
šifry	napětí
uzlování	
táborák	
řeka	
záhady	

BODOVÁNÍ

DRUŽINY

1	Myšáci	195
2	Zubří	128
3	Mufloni	126
4	Lochnesky	84

JEDNOTLIVCI

	Pan Dokonalý	428
1	Téra (MY)	357
2	Eda (ZU)	320
3	Kačka (MY)	294
4	Šála (ZU)	243
5	Míša (MY)	234
6	Mates (MUF)	231
7	Martin (MUF)	229
8	Kristýna (ZU)	215
9	Kačík (MY)	198
10	Tomáš (LO)	194
11	Dolník (MUF)	156
12	Lukáš (LO)	154
13	Mája (ZU)	148
14	Žůža (ZU)	123
15	Bára (MY)	116
16	Cézar (LO)	115
	Pavel (LO)	115
17	Vašek (LO)	90
18	Evžen (LO)	87
19	Damík (MY)	79
20	Sebík (ZU)	71
21	Kuba (LO)	54

Sloupek *Ze společnosti*

Zeptali jsme se několika cestujících, co mají nejradší na jízdě GAZem.

Názory se různily, ale jedno měly společné...

...no, vlastně neměly.

